

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ

— Τίποτε, περικαλῶ !
 — Μά πῶς ! *Ἐσσι θά περάσῃς, καπετάνιε !
 — Τίποτε ! Μὴν ἐνοχλεῖσθε ! Θά μὲ ὑποχρεώσῃτε...
 — Πῶς τίποτε ! Νά τῆγανίσουμε οἰλίγα αὐγά ;
 — Θωδὸς φυλάξοι !
 — Μία πῆτα !
 — Οὔτε ! Οὔτε ! Θά μοῦ κακοφανῆ !
 — Μά πῶς νησιζὸς θά μείνετε ἀπόψε ;
 — Μαθημένοι εἴμαστε...
 — Μά δὲν γίνεται αὐτό ! Μιά φορὰ ποῦρ-
 θάτε σὸ χωριό μας !
 — *Ἐ τότε, ἀφοῦ ἐπιμένετε, ψῆστε μου,
 ἔτσι στὴ φοιὰ, λίγη σπληνοῦλα... Μά λίγη-
 λίγη, τόση δά. Κί' εἶδετε τὴν ἀκρὴ τοῦ δα-
 κύλου του.

— Τι, Καπετάνιε ; δὲν ἀκούσαμε !
 — Μία σπληνα, ψῆστε ἔτσι στὴ θρακοβόλη...
 — Μία σπληνα !
 — Ναι μὰ σπληνα...

Οἱ χωρικοὶ ἀλληλοεκτυπῆσαν. Ποῦ νὰ τὴν βροῦν τὴν σπληνα ! Μήπως σφάζουν στὸ χωριό ; ἢ μήπως ἔχουν τὰ χασάπικα. Μήπως ὁ καπετάνιος εἶχε κερμὶ εἰς τὴν «ντάσκα» του ; ἀλλὰ εἰς τὸν Καπετάν Τριαντασιῶν τὸν ἄγχιον καὶ βλοσυρὸν, ποῖος ἐτοίμοις νὰ μιλῆσῃ ! — Ποίος θά τὸν δεικτοῖε καθ' ἣν στιγμὴν, στρίβων τὸν πολυραγαμῖνον μύστακά του, ἐκῆνταζε τίς μύτες ἀπὸ τὰ παπού-
 τσια του !... Σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς ! ἄγριομάτης !... Ποῖος ἔξερε τί μεγάλα καὶ φοβερὰ ἐσκέπτετο καὶ τί κατὰ φρένας ἐμερμύ-
 ριζε καὶ τί κατὰ θυμὸν εἶχε κατὰ τὸν ἀθλίον χωρικόμ, καὶ τὸν ἀσεβούντων πρὸς τὰ κελεύματα τῆς ἑξουσίας καὶ τοῦ Κράτους !
 Μπροσσορορο !
 *Ἀλλὰ ἡ ὦρα ἐπεροῦσε καὶ ἡ σπληνα ποτε θά ἐψήνετο !...
 Ἐσκέφθησαν νὰ τὸν διακόψουν δὴ τῆς μεθόδου τοῦ τρατα-
 ρισματος τοῦ οὔζου. Προσεφρόθη μὲ μεζέ-
 δας, ψημίμενες τιτεριές, τυρί καὶ ἀνὰ, βρασμένα στραγγάλια καὶ κοφρέτα λαγα-
 ρένια... Τοῖσι τοῦ «ματαψιμμένου» τοῦ χω-
 ριοῦ, ἄγνῳ, ποῦ ἀνακουρῆζε τοὺς πτω-
 χοὺς τοὺς χωρικοὺς, σὺν γυρίζουν βαρετοὶ καὶ ἀποσταμένοι ἀπὸ τὴν δουλειά του.

Τότε ὁ Πάρεδρος ἐσκέφθη νὰ κάρη τὸ ἐπικίνδυνον βῆμα, ὡσάν καὶ τοῦ χωριοῦ ὁ ἀρχιπεύθυνος ποῦ ἦταν.
 — Καὶ ἡ σπληνα σας, κύρ Καπετά-
 νιε μου ;
 — Ἡ σπληνα μου, τί τὴν θέλετε τὴν σπληνα μου ;
 — Ποῦ τὴν ἔχετε ;
 — Νά ἐδῶ ; Καὶ εἶδετε ἕνα σημεῖον τῆς πλαδαράς κοιλίας του, ἣν ἐξέφρησαν καὶ ἐλίπαναν καὶ ἐγέμισαν γενναί εἰ γε-
 νεῶν κοτοπουλιῶν, πουλιῶν, πουλιακιδίων καὶ κοκκοῶν !
 — Γιατί ; Τί ἀστεία εἶναι τοῦτα ;
 — Νό μὰς συγχωρεῖτε, Καπετάνιε, νομίσαμε πῶς εἶχατε σπληνα... Θέλητε νὰ δικαιολογηθῆ ὁ Πάρεδρος.
 — Φτοῦ, ἄντε νὰ μοῦ καθήτε κούτσουρα !... Τί βρέ, γιά σπλη-
 νιάρη μὲ περάσατε ; ἐμένα, ποῦ δὲν ἔξω τί ἐστὶ κινίνο ; ποῦ δὲν ἔξω στρώμα καὶ κρεβάτι τί θά πῆ ! καὶ ποῦ εἶμαι γερός σάν τὸ ἔλατο ;
 Οἱ χωρικοὶ ἐνόησαν.
 *Ἐπερὲ νὰ ψήσουν «σπληνα» εἰς τὸν Καπετάνιον. Γιὰ νὰ εὐρεθῆ ὅμως ἡ σπληνα ἔκπερὲ νὰ σφαγῆ ἕνας ἄμνος ;
 — *Τὰ εὐκόλως ἐνοοούμενα πα-
 ραλείπονται, ὅπως εἶπε καὶ ὁ προ-
 σελθὼν δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁ-
 ποῖος ἄλλοτε κληθεῖς εἰς τὸν στρα-
 τὸν ὡς κληροστὰς, μετεκινῆθη εἰς τὴν χωροφυλακίαν, ὅπου ἐνόθως δράσας ἦτο «περὶ τὰ τοιαῦτα ἐμ-
 βριθής»...

Τὸ χωριὸν εἶχε καὶ ἰδιαίτε-
 ρους λόγους νὰ περιποιηθῆ τὸν Καπετάν Τριαντασιῶν ἀνώτερον ἀξιωματικὸν τῆς ἀστυνομίας. Διοκτινῆ τῆς δυνάμεως τῆς ἀσφαλείας τῆς περιφέρειας, ἐξελέθητο εἰς καταδιώξιν δεινοῦ ληστοῦ, εἰσερχομένου ἐκ τῶν Σερβικῶν συνό-
 ρων, φονεῦντος καὶ ληστεύοντος τὸν κόσμον, καὶ κρυπτομένου πολλὰ εἰς τὸ ἴδιον χωριό, καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἴδιο σπίτι. — (Αὐτὸ ὅμως ὁ Καπετάνιος δὲν τὸ εἶδεν. — Ἐνόθως τὸ βεβαιούμεν καὶ παρακαλοῦμεν νὰ τὸ πιστέψετε). —
 Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον εἶν ὁ Καπετάνιος ἐμυρίζετο τοιοῦτον τι !...

— Θά σοῦ φτάσῃ, Καπετάνιε, μὰ σπληνα ;
 — *Ἐ καὶ ἂν εἶναι δύο δὲν θά βλάψουν !... Μόνον σὰς παρα-
 καλῶ νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε !... Σέρετε τὸ ἔξω ὡς ἄρχην νὰ μὴ ἐπι-
 βαρῶναι τὰ χωριά !... *Ἄ, όλα κ' όλα !...
 — Μείνετε ἡσυχος, μείνετε ἡσυχος !
 Καὶ δεῦτερος ἄμνος ἐθυσιάσθη, παραχρῆμα...

*Ἐφαγεν ὡς λέων, ἔπειν ὡς γάλινα, ἐμονάκνισεν ὡς βοῦβάλος καὶ ἐρόγησεν ὡς Δράκος τοῦ παραμυθιοῦ. — Καὶ τέλος ἐφῆγεν εὐχαριστημένος, καλέσας τοὺς χωρικοὺς ποῦ τὸν φιλοξένοῦσαν, νὰ ρθῶναι εἰς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ νὰ τοὺς κερᾶσῃ «ἐνα καφέ εἰς τὸ γραφεῖο !»

— Ἐξαιρετικῶς μεγάλη τιμὴ καὶ ἰδιαίτερα εὖνοια γιά τὸ χωριό !
 Τώρα ὁ ληστής καὶ ἡ συμμορία του, μπρο-
 σθε νὰ μπαῖναι καὶ νὰ βγαῖναι ἀσφαλῆς καὶ ἡσυχος !...

*Ὁ Κλασενιῶτης, ἔτσι τὸν λέγαν τὸν πα-
 ραχωροῦσανα τὸ σπίτι του, ὡς κατάλυμα εἰς τὸ χωριό, ἐπῆγε εἰς τὴν πρωτεύουσα, ἄς ποῦμε πῶς ἦταν ἡ Φλωρίνα, ἐπεὶ τὸν καφέ εἰς τὸ γραφεῖο καὶ ξανακάλωσεν τὸν Καπετάν Τριαντασιῶν, νὰ ξαναπαρῆ τὸ χωριό τους. *Ὁ Καπετάν Τριαντασιῶς πῆγε, καὶ ξανα-
 πῆγε.

— *Ἀλλὰ, παρακαλῶ, νὰ μὴ ἐνοχληθῆτε στὸ παραμικρόν !... Μόνον ἕνα σκοτάκι τῶρα ζήτησε γιά νὰ τοῦ τηγανίσουν. — Τοῦ ἔφεραν μόνον δύο γιά μεζὲ στὸ οὔζο. Καὶ ἄλλα δύο μὲ ἀγά εἰς τὸ τραπέζι τέσσαρα... Καὶ ἔπειτα, ὡς παράτημα τοῦ σκοτιοῦ καὶ τὰ ψητά. Δύο — τρία μόνον, ὄχι ἑκατόμβην !... (Τὰ ἐσοβριζῶσαν κατὰ τὸ Μακεδονικὸν σύστημα, χωρὶς κεφάλια). Τὰ κεφάλια τὰ παρου-
 αίζοντο μόνον σταν φιλοξένοῦν Δεσπότη.
 — Γκαλάβα νὰ Βλαντίκατα !...) Ἐξοκλοῦσθησαν :

Καὶ ἀφοῦ τὰ ψητά ἦσαν «παράτημα», ὁ Καπετάν Τριαντασιῶς, οὐκ ἂν προσέζε διόλου. — Μόνον ἕνα δὲν ἐξήτασε. Πῶς συμβαίνει τ' ἀνά τῆς Ἐκτατοραπῆς καὶ τῆς Κλέστενας νὰ ποῦμε, καὶ τὸν ἄλλον χωριὸν τῆς Φλωρίνης κατ' ὑπόθεσιν νὰ ἔχουν ἀπὸ τρία καὶ ἀπὸ τέσσαρα σκότια τὸ καθένα !... Τρεῖς πλάτες καὶ τέσ-
 σερις νεφροῦς ! Καὶ δὲν ἔξω πόσα πό-
 δια !...
 — Προνομοῦχος χώρα ἡ Μακεδονία !...
 Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας... Γῆ τοῦ Χαναάν !...

Ἀποβλεμῆνι ἀνθρωποὶ αὐτοὶ οἱ χωρ-
 ικοὶ καὶ τρεῖς καμμόνηρος αὐτὸς ὁ Κλα-
 σενιῶτης, ποῦ κρύβει τοὺς ληστὰς καὶ φι-
 λνεῖται καὶ τοὺς Καπετάνιους !... Διαβλε-
 μένοι ἀνθρωποὶ, λέμε καὶ ξαναλέμε, αὐτοὶ οἱ χωρικοὶ !...
 *Ἐπιτυχόντες τὴν εὐνοίαν τοῦ «Μεγάλου Καπετάνιου» τῆς Καταδιώξεως καὶ ἐξασφαλίσεως τὴν προστασίαν τὸν, ἀπέσταντο φανερά πλέον τὸν ληστήν εἰς τὸ χωριό. Μόνον ἐπί-
 σσημο ὑποδοχὴ ποῦ δὲν τοῦ κᾶναν. — Ἄλλα ἴσως, μὰ μέρα, νὰ γινότανε κ' αὐτὴ !

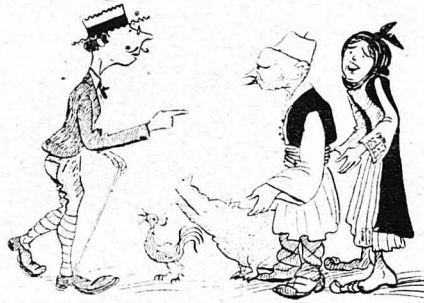
Τέλος ἕνα μεγάλο ἔγχιλημα ἐσημειώθη κείνης τῆς ἡμέρας τρι-
 γυφὸ καί, στὴν περιφέρειαν... *Ὁ κόσμος ἀναστατώθηκε καὶ αἱ ἀρχαὶ ἀπεφάσαν νὰ λάβουν μέτρα ἀστυρία. — Οἱ πονηροὶ χωρι-
 κοὶ, κρυπτομένως ἀποσπάματα καὶ ἀνακρισις καὶ ἴσως καὶ χαιρό-
 τερα, κάλεσαν, οἰκογενειακῶς, τὸν Καπετάνιον στὸ χωριό τους. —
 *Ἐκείνος ἐδέχθη εὐχαρίστως, γιά νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ κατῆρο τους !
 Πρέπει νὰ τοὺς ἐξελληνίσου-
 με, μορὲ ! Πρέπει νὰ μὰς ἀγαπή-
 σουν ! Δὲν κοιτάτε ἐμένα πῶς μὲ κρατοῦν στὰ χεῖρα τους !...
 *Ἐλεγε τίς ἄλλες φορὲς δασαῖς πῆγαν...

Γιά νὰ μὴ φανῆ ὅμως τώρα ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὅλος ὁ κό-
 σμος τρέχει νὰ συλλάβῃ τοὺς λη-
 στὰς, αὐτὸς γλεντοκοπέει στὰ
 χωριά, δὲν εἶπε σὲ κανένα ποῦ πη-
 γαίνει. — Κ' ἔτσι ἐφῆγεν «ἐνοχλῶντι» καὶ ἐφθασε τ' ἀπόβραδο εἰς τὸ χωριό !

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔγχιλημα ἦταν τέτοιον, ποῦ συνετάραξε τὴν Κοινωνία, ἔλαβε μέρος πλέον εἰς τὴν καταδιώξιν καὶ ὁ στρατός. — Καὶ ἐπειδὴ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ εἶχαν πληροφῆρις ὅτι οἱ κανοδο-
 γοὶ ἐκρίβοντο εἰς τὸ αὐτὸ χωριό καὶ μάλιστα στὸ Κλασενιῶτικὴν τὴν οἰκία, ἀποσπάσματα στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς, ἐφθᾶσανε νύχτα

— Μόνο μιά σπληνοῦν, μὰ λίγη, λίγη, τόση δά !...

Τὰ εὐκόλως ἐνοοούμενα παραλείπονται, τοὺς εἶπαν ὁ διδ' ἰσκαλός.

*Ἀποσπάσματα στρατοῦ καὶ χωροφυλακῆς.

αργά εκεί και περικυκλώσαν το χωριό απ' όλες της μεριές του.

Σ' ένα χωριό πιάσαν κι' ένα χωρικό, που φύλαγε το κορμμένο το χοιτάρι του. Τόν εξήτησαν δεν ήξερε τίποτε άλλο, παρά πως στου Κλαστανιώτη, μεγάλης τοιασιάς έγιναν... 'Αλλά γιά ποιόν, αυτός δεν μπόρεσε να μάθη

— Σάν τί έτοιμασες ;
— 'Αρνιά σφάξαν, κότες, πήττες, «έλβασάν-ταβ» χαλβάδες και κρασί από το Πάτελι.

— 'Αμ βέβαια !... Τού χρειάζοταν, βλέπετε... 'Εμπρός, παιδιά, πριν ξημερώση και μιά φύγουν !

Σάν άποκλείσαν το χωριό, οι κεύ διαλεχτοί στρατιώτες, τράβηξαν στο σπίτι, που οι ληστίαι πολλάκις υπεθάλλοντο και έπιωσαν όλους τους γύρω δρόμους.

Θά ήταν ή δευτέρα πρωινή.
Σκοτάδι και ή νυχτιά βασιλευσε παντού, φύλλο δεν έκινεϊτο, ψυχή ζωντανή δεν έφαινότανε. Τά πάντα έκοιμάντο.

Δύο χωροφύλακες κρυφά και προφυλακτικά πλησίασαν το ένοχο το σπίτι. — Κανείς αποκτος θόρυβος, καμμά, από μέσα κίνησις... Καμιά ταραχή !...

'Ενα βαρύ μόνον ροχαλητό ήκούετο, που έκανα τά τζάμια του σπιτιού να τρέμουνε και τά κεραμίδια να χροεύουν !
— Βρέ τί θηρίο μέσα είνε και κοιμάται ! Δεν άκούς, ροχαλίζει σαν κροκόδειλος !

'Εσπευσαν να ειδοποιήσουν τους έπί κεφαλής.
— Μέσα θά είνε δίκως άλλο ! 'Ενα ροχαλητό που μόνον άγχι-άνθρωπος το κάνει !... Σάν νω περνάη σιδηρόδρομος...
— Μωρέ τί λέτε ; Τότε θά γινή άμέσως ή επίθεσις. — 'Αλλά να είν' αυτός ;

— Καλέ τί λέτε !... Τέτοιο ρουχά' ητό δεν άκουσα ποτέ...
'Ο Κλαστανιώτης δεν μπορεί να ροχαλίξει έτσι, είνε λιανός κι' αδύνατος σαν σιταροκάλαμο... Μόνον έκείνο τά θηρία, οι Τουρ-καλβανοί το κάνουν !...

Οι άνδρες με τά όπλα έτοιμο, προχωρήσανε προς το σπίτι, σκυφτά και προφυλακτικά, μόλις διακρινόμενοι εις τό σκοτάδι. 'Επι-δησαν χωρίς να τους ένοιώση κανέναν στην αύλη και άνοιξαν και την άπάνω πόρτα.

Καμιά άνησυχία από μέσα, μόνοντό ροχαλητό άκουγώταν ήδιο και άταραχο, μακάριο και βροντερό, σαν να σηκώναν την άγκυρα από κανένα πλοίο...
— Τι διάβολο ! Σά στο σπίτι του κοιμάται !

Ήψιθώσαν οι άνδρες.
— Και να μήν έχη «καρσουλί !» προσέθε-σεν ένας άνθρπασπι-στής.

Οίδονοικοι έκπλησαν έντρομοι, άλλα πριν προφθάσουν ν' άνα-πνεύσουν φιωθήκαν.

— Πού κοιμάται ; μόνον τους ήρώτησαν.
Κι' έκείνοι μη μπουώννισε να μιλήσουν έδειξαν την αίθουσα, όπου έρόγγαζεν ό φοβερός ό μουσαφίρης.

— Είνε ό «μεγάλος ;»
— Ναι, κατένευσαν οι στουκαμένοι.
Τρεις ύποκόπανοι χτυπήσανε την πόρτα :

— 'Εν όνόματι του Νόμου παραδόσου ! Πάσα αντίστασις είνε περιττή. 'Ελήφθησαν όλα τά μέτρα ! Κίνησι αν κάνης χάθηςκ !
'Ενας βρονχηθμός άκούστηκε από μέσα θηρίου που τό άγουρο-ξύπησαν και μιά βλαστήμια άνεπετάσθη ως σημάδια.

— Βρέ τί θηρίο που θά είναι ! ελπαν οι στρατιώται μέσα τους.
— Τραβηχτήτε λίγο, ρε παιδιά, γιατί είναι τρομερός !
— Ποιός είναι βρέ, που μ' ένοχλεί ; ήκούσθη μιά βροντερή φωνή από την κάμαρη...
— Παραδόσου !...
— Τι «παρά» να δώσω ;
— Παραδόσου !
— Τι να παραδώσω ;
— Νά παραδοθής εσύ. — Πέταξε πρώτα τά όπλα σου από τό παράθυρο και παραδόσου, κακομοιρή, γιατί σε κάψαμε μαζί μ' όλο τό σπίτι !...
— Τά όπλα ; Τι τό θέλετε ; Νά πάρτε τα, αν οās άρέσουν !
'Ενα παράθυρο άνοιχτηκε και ένα χέρι μαλλιαρό, σαν χέρι τρομερού γοργάλα, έρρόβαλλε κι' ένα κορμάτι φάνηκε, από πανι λευκό, στο χέρι.
— Μωρέ φουστανάλλα φορεί ό άθλιος, ήκούσθη από κάτω.
'Ενα μάσο πιστόλια έπασαν στην αύλη, «κιάλια» στρατιωτικά και ένας βορβουλας με κόμβους από σύρμα.
— Μωρέ χέρι τό θηρίο !
— Και τώρα πέταε μέσα, ποιοι ελστε ; ήκούσθη από μέσα ή βροντερή φωνή να έρωτάη :
— 'Ο στρατός και ή χωροφυλακή του τόπου.
— Κανένα «κίνημα» θάχουμε πάλι, ήκούσθη από μέσα μούγκρισμα... Σταθήτε, μη σπάτε βρέ την πόρτα, βρέ «συντρόφια»... Μή βρέ !... Μή !...
— 'Επάνω του, παιδιά, φωνάς ό «έπί κεφαλής» ή θύρα άνε-

— Στάσου, βρέ διάβλε, μωρέ ! Θά μου έσοκίσεις, βρέ, τό νυχτικό και είνε ξενο !...
— Πνεύσουν φιωθήκαν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ

Θαμπά, τ' άποκοιμημένο ξυπνά κι' απ' το κορββάτι
κντάζει μασκοίμοστη, με κορασιμένο μίτι
του γάμου τ' απολίδια της τ' άγά και τιμημένα.
τ' άπόρθενα απολίδια της δώ κι' έκει οργμένα

Και βλέπει τ' άνια τα λευκά και τ' άκριβά του γάμου
εσφυλλισμένα, άγνώριστα, μαγαγιασμένα χάμου
κι' ό νοός της ό τρισκότεινος φωτίζεται και πάλι,
και κρύβει μέσ' στα χέρια της τό άχτέριστο κεφαλί.

M. A. Μαλλκιάσης

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

'Ηλιος δε βγήκε τώρα τρεις ήμείους όπου λείπει
ήπρε ό γαλάσιος σφραγής όρι βασιλεί της λήπης.
'Ενυχε, γιά μ' άγω θαρρώ πως ήλιος πιά δέν βγαίνει,
άν δέν γυρίσει να σέ ίδω, άγάπη μου άνηδιωμένη.
Μ' άρρήσατε μαζί δόν και του ήλιου ή άγίδα,
έτσι θαρρώ πώ ; γνώρισα τόν ήλιο άμα σ' είδα.
Και τώρα έκει που κάθεσαι θαρρώ άποτίφει' ή φρού
κι' όλο άνατέλλει φως λαμπρό χωρίς ποτέ τά δύση.
Κ' ήλιος αν έβγη τώρα εδω, θά μου φαίη όπειρό μου,
πως είμ' έκει που είσαι σύ, και σ' έχω 'στο πλευρό μου,
†'Ι. Κ. Καμπουρογλούς

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΣ

Χτυπάει ή άποχώρασις, κι' ενώ στην άγκαλί της
πίνω φιλά άκόμα,
όλο τόν κόσμο ληρομότη μπουστά στην όμορμή της
και στο γλυκό της στόμα.

Χτυπάει... Σπύγγο την καρδιά στα στήθη μου κομμάτια,
και στη στρατιά μου παρών ! γωνάω στο λοχία,
μ' άν ό λοχίας μ' έβλεπε καλά, καλά στα μάτια,
δε γάπρη' άπουσία !...
Τίμης Μωραζίνης

Η ΤΕΧΝΗ

Κίπιοα σκληρή γειτονοπούλα,
κάποια νεράδι ζωηριά,
μέσ' στο γαλήνιο μεσογίχι
με μιά φω ή μελωδικιά,
Ψέλιε προτάκιστο τραγούδι,
που με ταρκώνει του ό σκοπός,
και διν άσπίνουμαι αν κοιμοδμαι
ή αν γροίω ξυπνητός.
Έξω μονάχα πως σκεμμένος
άπάνω σ' άραφα χαρτιά,
γούρω όλη μέρα τό τραγούδι
γεμάτος όθρημη και φωτιά.
Γοργοθαβάνουτε τί χρώνα,
και κορυφοβόζω απ' την καμιά.
Τι τό τραγούδι είνε μεγάλο,
και δέν του βροίωκο τελειώμω,
— Σάπρε ένα μνήμα, νεκρο' άφτη,
να γύρη ή νεότη μου ή γλυκεία,
και τό τραγούδι άς τό τελειώσει
κάποια νεράδα ζωηριά.

Σωτήρης Σκίπης

ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

Είνε στα έρημοκλήσια που γκρεμίζουνε
θλιμμένες Παναγές, χλωμές πίκνες,
και μονάχι άγαπώντε τ' άγριολούλοδα,
κρινάκια, κυκλαμείς, σταφιά, άνεώνες.
Θυματηράκια άγροτικά κι' έθώμερα,
όσπου ή θεομή ειλάβεται τά μοράνη,
την άνθνή του την ψυχή σκορλιόνουε,
ψυχομαχώντας, σ' άύλιο λιβάνι.
Τά δάκρυά του όποιος πάει μ' άγριολούλοδα,
στο πρώτον άγγιγμά του, άνοιγει ή πόρτα,
που δλόγισα οι φωνής της έπ'λουμίσανε,
της λημονιάς την κέντησαν τά χόρτα.
'Ανοιγει ή πόρτα έτσι, που σνήθισε
νάν την άνοιγη μόνον ό άγιος,
σάμπως νάν την άνοιγη ή Παγαγιά
με την άνησυχία γλυκείας μητριάς,
Χαρακαμένης γεμάς, που τή λημονήσαν
στο έργο φτωχικό της, και προσμένει
κάποιου, νάρθουσε πέρα από μιά θάλασσα
αίώνα σκετινή, φουτουνοιασμένη.

Λάμπρος Πορφύρας

τάπη, οι στρατιώται με «εφ' όπλου λόγη», χμψήξαν μέσα να
πιάσουν τόν ληστή, και τόν συνέλαβαν άμέσως, άνευ, βεβαίως, άν-
τιστάσεως... Τόν Καπετάν Τριανταφάνη !
— Βρέ γιά σταθήτε, τί συμβαίνει, βρέ παιδιά !... Παρ' όλίγο να
μού κόνητε το αίμα !... Βρέ σύ, βρέ, μη με τραβάς από τό νυχτικό
και θά μου τό έσοκίσεις !...

Σταμ. Σταμ.